ubytovacím v republice Československé se vyskytnuvším. Každé jednání příčící se tomuto nařízení jest tedy se stanoviska úřadu také porušením veřejného pořádku a nelze proto tvrditi, že by vyhoštění odůvodněné poukazem na neuposlechnutí nařízení toho nebylo kryto předpisy zákona ze dne 27. července 1871 č. 88 ř. z., zejména podle §§ 1 a 2.

Stěžovatel tvrdil ovšem v řízení správním a tvrdí i ve stížnosti, že pouze jeho rodina jest rodinou uprchlickou, jej samotného že však nelze pokládati za uprchlíka a že proto nařízení týkající se návratu uprchlíků do vlasti nemohlo se na něj vztahovati.

Ale tím, že stěžovatel po demobilisaci se nevrátil do své domoviny, nýbrž přidružil se ke své uprchlické rodině jako hlava její, dal zřejmě na jevo, že chce sdíleti její osudy a nelze proto na dále rozeznávati mezi ním a jeho rodinou, pokud se týče povinnosti k návratu do vlasti. Je-li tomu tak, stihají ovšem i jej následky neuposlechnutí výzvy k odcestování jako by byl válečným uprchlíkem.

Bylo tudíž stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 485.

Zabírání bytů: * Ustanovení § 6 čís. 5 nař. ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. nemá na mysli případy, kdy byt byl utvořen sloučením dvou nebo více bytů, jež byly dříve samostatně užívány nebo pronajímány.

(Nález ze dne 30. června 1920 č. 6031.)

Věc: Ladislav Bareš v Dol. Bousově proti okresní správě politické v Jičíně stran zabrání bytu.

Výrok: Nařízené rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím obce Dol. Bousova ze dne 1. října 1919 čís 2456/19 byl stěžovateli dle § 6 čís. 5 nař. ze dne 22. ledna 1919 čís. sb. zák. a nař. zabrán pokoj.

Odporu nebylo vyhověno rozhodnutím okresní politické správy v Jičíně ze dne 10. října 1919 čís. 46300 z důvodu, že stěžovatel obývá dva byty dříve samostatné a obec že tedy právem dle § 6 čís. 5 nař. ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a n. zabrala z jednoho bytu pokoj, rozhodnuvši, že se stěžovateli neponechává.

Nejvyšší správní soud, vyřizuje stížnost podanou do rozhodnutí II. stolice, vycházel při svém nálezu z těchto úvah:

Nařízení ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. zák. a nař. předpisuje v § 2, že majitel dvou neb více bytů v obci neb bytovém obvodu musí učiniti obci, resp. společnému bytovému úřadu oznámení o všech svých bytech. Ze znění této normy, jež ohlašovací povinnost ukládá majitelům »dvou nebo více bytů«, jest souditi, že povinnost tato a důsledky, jež s ní jsou dle § 2 leg. cit. spojeny, netýkají se případů, kdy užívá někdo více místností, jež svého času tvořily dva neb více bytů a odděleně jako dva neb více bytů byly pronajímány, ale později byly sloučeny a jako jeden byt obývány, neboť zřetelem na běžný pojem slova »byt« nebylo by lze v těchto případech mluviti o tom, že osoba obývající místnosti v jeden

byt spojené má dva neb více bytů. Nelze pustiti také se zřetele, že v době vydání nařízení ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. zák. a nař. bylo v platnosti nařízení ministerstva sociální péče ze dne 28. března 1918 čís. 114 ř. z., jež za účelem odpomoci bytové nouzi v § 3 zakazuje spojování dvou nebo více bytů dříve odděleně pronajímaných. Kdyby zákonodárce byl měl úmysl zavésti ohlašovací povinnost ohledně bytů, jež sloučeny byly ze dvou neb více bytů, byl by to v nařízení o zabírání bytů výslovně vytknul, tak, jako se to stalo pozdějším zákonem o zabírání bytů ze dne 30. října 1919 čís. 592 sb. zák. a nař. v § 3 pod čís. 5.

Na ustanovení § 2 navazuje předpis § 6, odst. 5, jenž dovoluje zabrání »bytu« ze dvou neb více bytů, které nejsou označeny v oznámení (§ 2) za potřebné pro bytové účely neb o kterých nebylo rozhodnuto, že se majiteli ponechávají. Tato norma má na mysli jen zabírání bytů, ohledně kterých je §em 2 nařízena ohlašovací povinnost. Poukazuje na to úzká souvislost obou norem projevená výslovnou citací § 2 v § 6 čís. 5, jakož i okolnost, že zabrání dle § 6 čís. 5 je možné u bytů, o kterých strana neprohlásila v oznámení, že je potřebuje pro vlastní bytové účely aneb o kterých nebylo obcí rozhodnuto, že se straně ponechávají — toto rozhodování obce nastává však jen tehdy, když již v oznámení volba strany se nestala aneb strana v oznámení učinila volbu dvou neb více bytů. Nelze tedy slova § 6 čís. 5 »byty ze dvou neb více bytů« vykládati v ten rozum, že jde o byty utvořené ze dvou neb více bytů a jako jeden byt používané, neboť na tyto byty, jak výše dovozeno, povinnost ohlašovací dle § 2 se nevztahuje, není tedy zábor takovýchto bytů dle § 6 čís. 5 přípustným.

Naříkané rozhodnutí zjišťuje, že místnosti, kterých stěžovatel užívá se svojí manželkou a dvěma dětmi v přízemí domu čp. 124 v Dol. Bousově, tvořily dříve dva samostatné byty. Spojení obou bytů v jeden stalo se již, jak ze spisů je patrno, v roce 1915. Jestliže naříkané rozhodnutí zabírá z místností, jež stěžovatelem jako jednotný byt od roku 1915 jsou obývány, část dle § 6 čís. 5 nař. ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. zák. a nař., vycházejíc z toho názoru, že dle této normy je možným zábor bytů, jež v jeden byt byly sloučeny, jest v odporu se zákonem, jak z úvah výše uvedených vysvítá, a slušelo je dle § 7 zákona o správním soudě zrušiti, aniž bylo nutným obírati se dalšími vývody stěžovatelovými.

Č. 486.

Zabírání bytů: * Hostinské místnosti, ve kterých se živnost neprovozuje a v nichž zůstal nábytek a zařízení potřebné k provozování hostinské živnosti, jsou místnostmi, kterých se užívá k uložení věcí ve smyslu § 18 č. 3 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. Zabrání jejich však předpokládá, že není tu překážky mimo vůli majitele koncese ležící a provozu živnosti dočasně bránící.

(Nález ze dne 30. června 1920 č. 6037.)

Věc: Václav Pokorný na Smíchově proti společnému bytovému úřadu v Praze stran zabrání hostinské místnosti.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.